

ON-LINE

www.alnari.co.yu

E-MAIL

office@alnari.co.yu

Naziv originala:
Harold Robbins & Junius Podrug
BLOOD ROYAL

Copyright © by Jann Robbins, 2005
Copyright © za srpsko izdanje Alnari d.o.o. 2007

Izdanje je objavljeno u saradnji sa PS-Editor-IP

ISBN 978-86-7878-102-5

Harold Robins

i Džunijus Podrug

Kraljevska Krv

ljubav... prevara... osveta

EDITOR

Beograd, 2008.

Harold Robins

Ostavio je za sobom pravo bogatstvo ideja za nove romane, kao i dela koja je započeo. Ostala su nedovršena jer je 1987. preminuo. Njegov izdavač i mnogi drugi ljudi radili su sa pažljivo odabranim piscem sa ciljem organizacije i kompletiranja njegovih ideja. Tako je nastao ovaj Robinsov roman, inspirisan njegovim načinom pripovedanja priče, veran njegovom stilu.

*Za Adrijanu Robins
i Džefa Grinberga.
Sa ljubavlju
(Trockog, takođe)*

*Želim da se zahvalim ljudima koji su pomogli
nastanku ove knjige, sređivanju i procesu publi-
kacije: Džen Robins, Hildegard Kriše, Kerol
MekKleri, Elizabet Vinik, Bobu Glisonu, Eriku
Rebu, Ireni Galo i Kevinu Sviniju.*

Nekada davno, u dalekom kraljevstvu...

Imala sam devetnaest godina kada sam postala buduća kraljica.

Na dan svadbe, vozila sam se staklenom kočijom, praćena veselim povicima hiljade ljudi.

Istina je da imam dve starije sestre i zlu maćehu, i da sam ribala pod u kuhinji kada je stigao poziv od princa.

Ljudi ovo nazivaju bajkom: kada tinejdžerka bez obrazovanja sa radnim iskustvom bebisiterke postaje princeza od Velsa, a mogla bi jednog dana da bude obasjana božjom milošću i postane kraljica Ujedinjenog Kraljevstva Velike Britanije i Severne Irske i svih ostalih njenih oblasti i teritorija, na čelu Komonvelta i zaštitnica pravde.

Šest meseci nakon te vožnje staklenom kočijom, na venčanju koje su prenosile televizijske stanice širom planete, pala sam niz stepenice ubrzo pošto sam ostala u drugom stanju sa budućim kraljem.

Pala sam kroz tu tanku liniju između snova i noćnih mora.

Sada buljim u svoj lik u ogledalu, lik zrele žene, blede od silne napetosti. Kolena su mi klecala kada sam uzela pištolj i položila ga u tašnicu koja mi je visila na ramenu.

Nisam čula da je sluškinja ušla dok sam stavljala pištolj u torbicu.

„Izvolite, Vaše kraljevsko visočanstvo...”

„Šta?” rekla sam, neočekivano uplašena. Stiskala sam pištolj uza sebe, pokrivajući ga haljinom.

„Krema – po koju ste me poslali...” zamuckivala je.

„Stavite je na stočić i odlazite.”

Žena je ostavila kutiju sa šminkom na ormariću. Pocrvenela je.

Zaustavila sam je pre nego što je izašla. „Molim vas, zapamtite šta sam vam rekla. Mom mužu ne smete reći da sam stigla. Niti bilo kome. Da li razumete?”

„Da, gospodo.“

Odjurila je prema vratima. Znam šta je mislila: princeza je ponovo histerična. „Vruće i hladno“, čula sam jednom slugu da me je tako nazvao u razgovoru sa drugim slugom. Zahvaljujući ovim obrascima raspoloženja, tabloidi pišu svašta. Odatle saznajem sve o sebi, ne od porodice i prijatelja, već iz onoga što je napisano u tabloidima.

Pitam se da li je ta mala kučka, sluškinja, lagala da nije rekla princu da sam ovde. Uvek sam znala da posloga radi protiv mene. Napravila sam mnogo grešaka, i jedna od njih je ta što sam pokušavala da budem prijatelj i da pomognem. Posloga je poštovala Njegovo kraljevsko visočanstvo, a poltrone koji su se stalno motali oko njega on je koristio kao stoličice na kojima je odmarao noge. Ali oni su bili loši prema meni zato što sam na brzinu ulazila u kuhinju da zgrabim sendvič i procaskam sa njima. To mi se nikada ranije nije desilo. Prisnost izaziva prezir kod njih.

Pošto su se vrata zalupila, otrčala sam do spavaće sobe i ispustila pištolj na pod. Nisam uspela da stignem do kupatila i povratila sam u sudoperu. Ovoga puta nije bila bulimija u pitanju, jedva da sam imala nešto u stomaku. To je bila nervoza, bila sam na ivici. Koža mi je bila vlažna. Kada sam se nagla preko sudopere, osetila sam nalet hladne jeze, a potom vrelinu kako mi kola uz noge i leđa. Držala sam se za sudoperu dok se mučnina širila od mojih nožnih prstiju ka mozgu i čekala sam da prođe. Polako sam skliznula na pod i sela, naslonivši se leđima na zid. Suze su navirale kao i obično kada počnu ovi napadi. Kao kroz maglu, mislila sam o pištolju koji je ležao na podu u drugoj sobi.

Sjajno si to izvela: naći će te kako ležiš na podu, kraj pištolja, i zaista će te zaključati.

Dok sam razgovarala sa sobom, misli su mi odlutale do moja dva dečaka. Nisam mogla da zaustavim suze. Šta bi oni mislili? Šta bi im ljudi rekli o njihovoj majci? Neophodno je da shvate da ja nisam luda, da je to bila suluda situacija. Stvari

su za mene bile suviše konfuzne i ponekad su mi misli besomučno jurile ukруг, poput vrteške.

Kako bih mogla da objasnim da su to veće strahote od ubistva?

Morala sam da krenem. Ustala sam. Moja kolena su i dalje podrhtavala, ali uspravila sam se oslonivši se na stočić. Disala sam duboko dok slika sobe nije prestala da mi se okreće pred očima. Pogledala sam u ogledalu odraz svog lica bleđog od brige i očiju oteklih od plakanja. „Princezi iz bajke ne ide baš najbolje“, obratila sam se sopstvenom odrazu u ogledalu.

Izduvala sam nos i umila se, ali nije bilo načina da uklonim crvenilo oko očiju. Naterala sam stopala da se pokrenu i otišla do sobe. Klekla sam da podignem pištolj, ne usuđujući se da se nagijem iz straha da mučnina ponovo ne krene.

Dok sam se vraćala ogledalu da dovršim sređivanje lica i oblačenje, čula sam pse moga muža koji su režali napolju. Znala sam da je to samo njihovo uobičajeno pražnjenje dok ih ne vrati u kućice, na spavanje, ali zvuk me je podsetio na priče koje sam čula o psima koji su zavijali nad telom svog mrtvog gospodara, pokazujući tako svoj ogroman bol. Ljudi kažu da životinje mogu da predosete stvari pre nego što ih ljudi dožive. Naježila sam se od straha.

Požurila sam sa oblačenjem svog kostima, pozelevši da je tu sluškinja da mi pomogne, ali nisam smela da rizikujem. Nisam očekivala da ću ići na prinčev godišnji maskenbal, posle lova na lisice u Kragtorpu. Svi su znali – u krajnjem slučaju, svi koji su čitali tabloide, a to je bio baš svako – da sam mrzela lov na lisice. Šta oseća jadna mala lisica kada pas dođe po nju pošto joj metak raznese organe i vrat? Šta oseća čovek kada mu metak raznese srce...

Užasna mučnina ponovo mi je nadirala u stomaku. Odjurila sam do lavaboja i povratila nasuvo. Ceo dan sam ili izazivala povraćanje na silu ili povraćala, jela samo malo hrane kako bih

imala šta da izbacim, jer boli nenormalno kada izgleda kao da izbacujem sopstvenu utrobu koja je prazna.

Kada sam sišla dole, sela sam i razmišljala šta je trebalo da učinim. Šta bi ljudi pomislili? Kako bi me svet osuđivao? Da li bi oni razumeli da je bajka postala noćna mora, da se ljubav pretvorila u mržnju, da svi dođu do vrhunca kada sve puca?

Razmišljajući o mužu, setila sam se jedne Bajronove pesme.

*Kad rastasmo se tada
uz muk i suza breme,
a bol nam srca svlada,
na vrlo dugo vreme,
bled, hladan, obraz ti posta,
kô led sam celov tvoj;
a meni tek tuga osta
kroz ceo život moj.*

Kô led sam celov tvoj.

Nije li to istina? Umela sam da se šalim da mi je na putovanjima sa mužem saputnik u krevetu bio vibrator. Tako je to išlo, druge žene svuda po mom mužu, kao gadan osip, a ja sam imala vibrator.

Iskreno, bila sam umorna od toga da večito budem odbačena supruga koja posmatra svog muža koji govori drugoj ženi kako bi voleo da je tampon pa da tako uvek bude „u njoj“. Zamislite moj užas kada sam otkrila da moj princ iz bajke to govori udatoj ženi, preko telefona.

Ja nisam Majka Tereza. Ja sam žena, sa istim potrebama, strastima, čak i požudama, kao i ostale žene. Muškarci mogu i bez toga, ali ženama je potrebna nežnost i romantika. To što živim u palati, udata za princa, ne znači da mi, barem ponekad, nisu potrebni nežnost i zagrljaji. Ipak, ja sam žena koja želi da bude voljena.

Mislim da bi trebalo da pustim kosu i dozvolim sebi da se povremeno opustim. Ne možete me staviti na policu u sobi prepunoj srednjovekovnog oružja i vaza iz perioda Ming i očekivati da ću, svaki put kada me uzmete sa police, uvek biti na raspolaganju kraljici i državi.

Ljudi se čude mojim romantičnim frustracijama, ali kraljevstvo ima protokol za sve, čak i za vođenje ljubavi. Upozorenje za žene koje maštaju da se udaju za princa: nikada se nemojte udati za nekoga koga do dana svadbe morate oslovljivati sa „gospodine“, a posle venčanja morate da pešaćite do njegove sobe, ali samo onim noćima predviđenim za seks, pretvarajući se pred slugama – špijunima – da niste napaljeni već jednostavno morate da razgovarate o nekim važnim državnim pitanjima.

I nikada se ne angažujete za „taj seksualni čin“ – zato što uopšte ne liči na staro dobro vođenje ljubavi.

Znate li šta razdvojene sobe mogu da učine romantičari? Kažu da sam ja blesava jer čitam romantične stvari, priče Barbare Kartland, o ženama i muškarcima u strasnom zagrljaju. Možda i jeste tačno da radije čitam romanse nego filozofska dela, ali niko od ljubavnika u ovim knjigama nema odvojene sobe – i oni će zauvek živeti srećno, do kraja života. Možda, ako...

Ne, suviše je kasno za sve to, ne postoji više nijedno „ako“. Umorna sam od želja, potreba, nadanja da bi se nešto moglo promeniti. I umorna od protokola, bolesna od igranja fiksirane uloge dodeljene u kraljevstvu... Želela bih kada bih taj deo svoga života mogla da izbljujem i pustim vodu u toaletu.

Sve što sam ikada tražila jeste da me tretiraju kao ženu, ne kao komad nameštaja u palati.

Sada postoji samo jedan izlaz.

Završila sam svoje spremanje – kostim gusara, Crnobradog ili Plavobradog, ili bilo kojeg od gusara iz tog vremena. Odabrala sam ovaj kostim jer se uz njega savršeno uklapa starinski pištolj koji sam uzela iz muževljeve kolekcije.

To je bio zgodan, mali pištolj, nalik igrački, ali ono što ga je činilo stvarnim jeste težina, čvrsto ga morate držati. Nije zaista starinski; puca se pomoću običnih metaka a ne, kao ranije, pomoću baruta i kuglica. Ali to jeste istorijski komad – ljubavnica vojvode od Orleansa njime je ubila svog voljenog kada je saznala da je našao drugu. Pažljivo sam odabrala oružje kako bi novinari tabloida lakše povezali stvari i shvatili kako sam živela, stalno se susrećući sa ženom koja je pokušavala da mi preotme mesto.

Pucala sam ranije iz pištolja. Svi u palati su prošli kroz obuku Kraljevske garde, pucajući iz najboljeg i najmodernijeg oružja koje koriste teroristi i policija. Ideja je bila da budemo sposobni da podignemo pištolj koji je pao na zemlju tokom terorističkog napada i da umemo da ga upotrebimo. Sve što je meni bilo neophodno na tim časovima to je da naučim kako da nišanim i da znam gde je obarač, ali to i jeste sve što vam je neophodno, jer naučili su me da nemam cilj nego samo da nišanim i da povučem obarač.

To je bilo sve što sam htela i večeras da uradim. Ponavljala sam u sebi: samo nišani i povuci obarač – oružje će učiniti sve što je neophodno.

Spustila sam pištolj u džep kostima proučavajući sebe u ogledalu. Nisam izgledala kao prestrašeni gusar, već kao visoka, graciozna plavuša, tridesetih godina, mlada majka dvoje dece, na vrhuncu emocija od kojih će pući, fizički i mentalno rastrojena žena. Videla sam još nešto: pogled u mojim očima, bilo je u njemu nečeg životinjskog, onaj reflektujući pogled koji žena ima kada više ne može da izdrži.

Misli o mojim dečacima ponovo su počele da nadolaze. Šta bi oni pomislili? Kako bi podneli sve ovo?

Suze su navirale i ja sam duboko udahnula. Korak po korak, bodрила sam sebe. Korak po korak i osvojićeš svet. Držala sam se te glupe misli kada sam odlazila u spavaću sobu.

Mrzim ovakve sobe, sa plafonima visokim šest metara, prepunim ornamenata i slika, nameštaja koji potiče još iz vremena pre borbe kralja Džordža sa američkim kolonijama. To nije

bilo kao da živite u muzeju – to jeste bio život u muzeju. Savremen način grejanja sakriven je u zidovima, ali i dalje je ovo bilo hladno mesto. Za mene će biti hladno i u vreme najvećih vrućina zato što hladnoća dolazi od institucionalne prirode samog prostora. Kraljevstvo je bilo institucija. Kraljevski brakovi bili su institucija. Nije bilo ničega ličnog ni strastvenog u institucijama. Nisam bila vezana ni za jednu stvar u sobi – ni za nameštaj u bilo kojoj od „mojih soba“, u bilo kojoj od „mojih kuća“. To je bio razlog što je princ svuda nosio sa sobom svog plišanog medu iz detinjstva – čak i kada je putovao ili menjao kuće. Nikada nije upoznao ništa osim institucionalnog života u kraljevstvu, a ta mala plišana igračka predstavljala je blede primer normalnosti.

Kragtorp je vojvodin posed na selu, jedan od onih prostranih poseda koji idu sa titulom princa od Velsa. Kada bismo odsedali u rezidenciji, ovo je bila moja soba. Ne naša soba. Znam, ova pravila sa spavaćim sobama prilično me pogađaju. Niko od ovih slugu poltrona koji se motaju oko moga muža nije našao za shodno da mi pre venčanja kaže da ćemo imati odvojene spavaće sobe. Ništa nije moglo da me pripremi za to – sigurno ne moje „književno“ obrazovanje, zasnovano na romantičnim pričama. Kao tinejdžerka, a kasnije kao mlada žena, devojka koja se vozila u sjajnoj staklenoj kočiji do katedrale Svetog Pavla, maštala sam o ljubavi, o svom „princu iz bajke“. U tim danima sanjarenja, moje noći su bile tople i strasne dok sam ležala u naručju svog ljubavnika: oboje nagi, jedna duša i jedno telo, njegova vreline raspaljuje moju, naša ljubav postaje vulkanska... Nigde u ovim magičnim trenucima nisam zamislila odvojene spavaće sobe. Često sam se pitala da li sluge vode zapisnik o broju noći kada je moj muž silazio dole do moje sobe – ili obrnuto. Da li imaju preciznije podatke o tome koliko smo puta mesečno to radili?

Naterala sam sebe da polako dođem do vrata spavaće sobe i otvorim ih. Naježila sam se kada sam osetila hladan vazduh u

hodniku. Čula sam zvukove koji su dopirali sa zabave gde se osam hiljada gostiju okupilo na uobičajenoj večeri „lova“ koju su kamere prenosile milionima gledalaca. I bez pištolja u svom džepu bila bih napeta. Nekoliko ljudi je primetilo koliko sam bila uplašena kada sam negde javno nastupala, koliko je i dalje čudno i zastrašujuće kada se pojavim u javnosti gde hiljade ljudi uzvikuje moje ime, gde hiljade ruku hoće da me dohvate i gde je gomila kamera uperena u mene. Zaista mi nije bilo jasno zašto masa toliko gori od entuzijazma gde god da se pojavim, ali pretpostavljala sam da je to zato što veruju da živim život o kojem oni mogu samo da sanjaju. Naravno, ovi ljudi malo poznaju moj život, oni ne znaju koliko je neizdrživo dosadan život kada ste samo izložbeni eksponat u muzeju.

Ovoga puta biće mnogo strašnije suočiti se sa publikom. Ovoga puta sam imala pištolj.

Ogromno stepenište, bez kojeg ne može nijedna glavna kuća, nalazi se na kraju dugačkog prolaza, uzdužne staze sa ogradom od starog hrasta koja vodi naniže do velelepnog hodnika. Volim ograde od punog drveta, tople i jake, tako izdržljive. Silazeći niz stepenice, rukom sam pratila liniju ograde osećajući njenu snagu. To je bilo malo zadovoljstvo koje sam otkrila živeći u muzejima. Jednom sam bila optužena za to što sam se spuštala pored ograde u Bakingemskoj palati. To je bilo isto stepenište na kojem sam se prvi put povredila, kada sam vrištala od plača ne bi li me razumeli.

Hodala sam pored ograde vrlo konfuzna. Sluga je na vrhu stepeništa upućivao goste kuda da idu, ali ja ga nisam primetila dok me nije pozdravio. Pozlilo mi je, bilo mi je strašno loše, imala sam skoro nekontrolisanu, preveliku želju da otrčim natrag do toaleta i ispovraćam se.

Morala sam da stanem i na trenutak se naslonim na ogradu kada mi se zavrtele u glavi a kolena počela da klecaju. Misli o dečacima brzo su se smenjivale u mojoj glavi i morala sam da se izborim sa njima zato što sam znala da ću pokleknuti

ako dozvolim emocijama da izmaknu i ovoj tananoj kontroli koju imam nad njima. Dečaci su bili u školi. I dobro će brinuti o njima. Kraljica će im obezbediti miran život. Njihova baka je bila najbogatija i najmoćnija žena na svetu. Dečacima ništa neće nedostajati. Osim ljubavi.

„Mogu li da predstavim Vaše kraljevsko visočanstvo?“

Buljila sam u slugu na vrhu stepeništa. Morala sam da se saberem da bih ga konstatovala. „Ne, ne, želim da iznenadim muža.“

Nastavila sam da hodam, korak po korak, vukući noge. Muzika je dopirala sa balkona, simfonija Melburna sa turneje po „staroj zemlji“, i borila se za slobodno izvođenje predstava koje su kasnije verovatno iskoristili za reklamu. Biti deo kraljevstva znači promovisati državne proizvode. Niko mi nije rekao pre nego što sam udajom dospela u kraljevstvo da Pepeljuga mora da bude obaveštena o tome gde su proizvedene njene staklene cipele.

Dok sam se približavala balkonskim vratima, a muzika i buka sa zabave postajale sve bučnije, vrteška misli uskomešala se u mojoj glavi – videla sam muža na našoj svadbi u svojoj veličanstvenoj uniformi; videla sam ga kako sedi spram mene za stolom na bezbrojnim večerama, kada je bio nepristupačan i bezosećajan povodom mojih „uslova“; videla sam ga okruženog poltronima kojih se nije mogao otarasiti kao gadnog osipa; videla sam ga u naručju neke žene...

Da li je to u redu? Jesam li ja luda? Izborila sam se ponovo sa svojim sumnjama i strahovima, nastavila sam dalje, terajući stopala da se kreću. Gomila ljudi bila je u dvorištu, kao i orkestar. Gledala sam ispred sebe.

Stajao je blizu balkonskog bara, gledajući dole na divlje svinje koje su pekli na roštilju. Njegov kostim je bio crn, od čizama do šešira, sa crnom maskom preko lica. Crni Bart, engleski pljačkaš. Rečeno mi je da će nositi taj kostim. Čak i sa maskom, odavale su ga prepoznatljive uši.

Jedan od njegovih poltrona prosuo je šampanjac na roštilj. Veseli povici gostiju odjekivali su duž travnjaka dok se flaša proli-

venog šampanjca, od 1000 dolara, slivala po pečenom mesu. Kada ste dovoljno bogati, ne morate da razmišljate o tome kako je prosipanje šampanjca trošak. Zabava je.

Odjednom je blesnulo svetlo televizijske kamere. Kroz poluzatvorene oči pogledala sam u snimatelja. Jedan od njegovih prijatelja mu je pogledima pokazivao u mom pravcu i moj muž se okrenuo, reagujući na moj dolazak.

Čula sam svoje ime i shvatila da je to televizijski novinar koji sa moje leve strane govori u mikrofonski i obraća se prisutnima kakvo je iznenađenje pojava princeze od Velsa. Nije mi bio potreban čitač sa usana ili kristalna kugla da saznam kakve su misli proletele kroz glave prinčevih poltrona u trenutku kada su me ugledali: Evo je ponovo, histerična, govorila je da neće doći i onda se iznenada pojavila.

Zurila sam u muža. Postoje trenuci u životu kada vam se čini da vreme stoji – trenutak kada sam se udala, kada sam prvi put vodila ljubav, trenutak rođenja moje dece. Pretpostavljam da sve to ima veze sa naletom adrenalina koji u tom momentu prodre u vaš mozak, celo biće.

Srce mi je skakalo u grudima, a u ušima mi je brujalo dok su strah i užas pumpali adrenalin u mene. Nesigurno sam izvlačila pištolj iz tašnice i skoro ga ispustila.

Jedan od njegovih prijatelja, to laskavo đubre, koji je vodio kampanju da me se otarase, smejao se i nešto mi govorio. Nešto malo sam čula, kroz buku u mojoj glavi, nešto poput „Možda namerava da te ubije“, i moj muž se smejao sa prijateljima.

Bila sam udaljena tri metra kada sam izvadila pištolj. Mislila sam samo o tome kako da nanišanim.

Iskezio se na pištolj i obratio mi se.

Ne znam šta mi je tačno rekao, nešto kako pištolj izgleda kao stvaran. Povukla sam obarač i svet je eksplodirao. Metak ga je bacio nazad, čaša sa šampanjcem odletela mu je iz ruku, telo se okrenulo kada je pao na pod.

Kako je moj svet brzo izmakao kontroli, neko pored mene zgrabio mi je ruku u kojoj je bio pištolj i podigao me dok su mi kolena otkazivala.

Iza sebe sam čula šokirani glas televizijskog izveštača.

„Princeza je pucala u princa od Velsa!“

❀ 2 ❀

Old Bejli, London

Entoni Trent, član Kraljevskog saveta, prvi advokat odbrane u slučaju *Kraljica protiv princeze od Velsa*, izašao je iz sudnice i zastao na vrhu stepeništa zaslepljen svetlima televizijskih kamera. Pored Trenta bio je tu i drugi branilac, dugogodišnji poznavalac pravosuđa i zaštitnik pravde, već osedeli lord Daglas Fajnfol, "lord gospodar pravosuđa", sada u penziji.

Stojeći iza princezinog advokata, javni tužilac je čekao svoj red da se suoči sa vestima koje mediji prenose širom sveta, o krivičnom postupku koji je izazvao svetski rat na naslovnim stranama. Iznad sve te gužve, na kupoli visoko nad Old Bejljem, domom glavnih kriminalnih sudova Londona, stoji zlatna statua Pravde, opremljena sabljom i vagom.

Trent, visok, drugačiji od ostalih, sa perikom i u sudskoj odori, i kojeg su angažovali engleski advokati, tzv. branioci, nosio je „staru školsku kravatu“ ispod crne odore. Uspešan pedesetogodišnjak dobrog izgleda, crne kose, ponegde prosede, kod kojeg su bili vidljivi samo nagoveštaji onog samozadovoljstva karakterističnog za članove britanskog establišmenta.

Ništa u njegovoj karijeri, pa ni njegova mašta, nisu ga mogli pripremiti za dan kada će biti predstavljen kao kraljevski branilac u slučaju ubistva koje je privuklo pažnju celog sveta. Ali budući vrlo rezervisan na jedinstven britanski način, nije javno

pokazivao svoje uzbuđenje što se njegovo ime svakodnevno pominje širom planete na radiju i televiziji.

Znao je da lord Fajnfol mrzi da bude u pozadini dok se mediji fokusiraju na samog branioca. To mu je davalo skriveno zadovoljstvo da bude iznad sedokosog, dugogodišnjeg predstavnika pravosuđa koji mu se u prošlosti više puta suprotstavio baš u sudnici.

Trent je zastao, čekajući da mu se oči priviknu na svetlost koja je bleštala u polutami sivila londonskog kasnog popodneva. Zapljusnuće ga pitanjima sa svih strana, ali njegov portparol je već izdvojio nekoliko novinara i samo njima bi trebalo da se obrati.

„Da li je istina da je princeza planirala da prizna ovaj suludi čin kako bi spasila narod trauma suđenja?“ Bilo je prvo pitanje.

„Princezine opcije su još na razmatranju“, rekao je Trent.

I pitanje – i Trentov odgovor – bili su smišljeni. Trentov dobro smišljen govor bio je da je princeza bila svesna toga da će slučaj zaokupiti javnost. Njegov odgovor je namerno bio neodređen, nije odgovorio na pitanje, nije ni zatvorio slučaj.

Kada je Trent dao odgovor koji je odbrana već unapred pripremila, novinarka BBC-ja koja je čekala svoj red postavila je pitanje. Približila je diktafon. Koje opcije?“ pitala je. Njeno pitanje čulo se kroz bubicu zakačenu na vrhu njene bluze. Čuvši ponovo iste informacije, zavrtela je glavom. „Moj bože!“

Novinarka BBC-ja iskoračila je napred, prekidajući planirani raspored ispitivanja koji je Trentov tim bio odredio. „Da li je istina da je princeza angažovala američkog advokata kao pomoć u odbrani?“

Pitanje je imalo efekat pucnja iz pištolja. Nastupila je tišina. Trent, advokat sa iskustvom, naučen da brzo razmišlja, bio je zatečen. „Gluposti“, rekao je. Nije mogao da smisli ništa drugo što bi rekao i poricanje se nametnulo kao jedino rešenje.

Novinarka BBC-ja je ponovo prislonila diktafon.